Bastonades a l'aire

16/09/2016

Bastonades a l'aire

Resum:
Sense el grup no hi ha moviment. Bernat Ferrer explora la importància de l'associacionisme en l'existència i representació de les nostres tradicions.

Bernat Ferrer

@bernatff

Periodista.

més articles de Bernat Ferrer

Al Manel li encantaven els gegants. Majestuosos, majestàtics, imponents, impressionants. Tant li agradaven que va voler fer-se'n uns de propis. Va estar temps barrinant-hi, aconseguint finançament i aprenent les tècniques per construir-los. I finalment els va tenir. Dos gegants majestuosos, majestàtics, imponents, impressionants. Però, ai làs, ell i el seu ego encara no eren prous per vestir-los, alçar-los, passejar-los, tocar-los músiques, fer-los ballar... Li faltaven mans, li mancava força, destresa. Per això, amb els gegants construïts, va optar per tancar-los en un garatge i buscar noves aficions.

I rumiant, rumiant... va pensar en fer-se diable. Sí senyor. Al cap i a la fi, tan sols era qüestió de dur les "carretilles" en un sarró, anar-les col·locant a la forca, encendre-les, esperar l'espetec culminant i repetir l'operació. Però, ai làs, ell i el seu ego encara no eren prous per assegurar que no entrava cap guspira al sarró, per encendre la metxa amb prou distància...

I és que la cultura popular, per definició, és el resultat d'un esforç col·lectiu. No s'entén si no és des del punt de vista associatiu. Sense "colla" que la sustenti, no hi ha cultura popular. Pot haver-hi pintura, música, escultura, literatura..., però no poden haver-hi castellers, ni sardanistes, ni bastoners, ni bitllaires, ni cantaires, ni "pastorets", ni catifaires... Perquè tan important és l'enxaneta com qui vigila les pertinences dels castellers perquè aquests puguin culminar la construcció tranquils.

La nostra tradició, doncs, es fonamenta en una base nítidament associativa. I això, d'una manera o altra, ha arribat a configurar el nostre "ser col·lectiu". La nord-americana Liz Castro, coneixedora de la realitat catalana des d'un prisma nord-americà, ho resumia a la perfecció: "El concepte americà de 'jo puc fer-ho', vosaltres el teniu en grup." El "self-made-man", a Catalunya, el modela la comunitat. I -apuntem-ho ni que sigui d'esquitllentes- és des de la comunitat i la col·lectivitat que s'expliquen moviments polítics cabdals en l'actualitat, com són l'independentisme o el 15-M.

I precisament per aquest tarannà col·lectiu, la cultura popular també és una de les millors eines que disposa Catalunya per garantir la cohesió social. Lluny de les mirades de suficiència que ha rebut el sector des de múltiples fronts -des del polític al mediàtic, passant fins i tot pel tercer sector social-, és l'hora de posar en valor aquesta riquesa. No importa d'on vinguis, la llengua que parlis o la religió que professis. Allò que realment importa és que

el castell s'aixequi, que tinguis un bastó contra el qual picar ben fort o que tothom canti la mateixa nota perquè la peça surti rodona.

En Manel, incapaç d'entendre-ho, continua buscant una expressió de cultura popular que pugui realitzar en solitari. Ara ho està provant amb les puntes de coixí, però és molt avorrit. De fet, si les puntaires ocupen places i carrers durant les seves diades deu ser perquè hi ha alguna cosa més enllà de l'acte en si que les empeny a socialitzar-se. És la força de la colla.

Etiquetes: associacionisme, cultura popular i tradicional, bernat ferrer

URL d'origen: https://xarxanet.org/opinio/bastonades-laire